

si toisiinsa Bebeliä ja Lassallea, Saksan sosialidemokratian ensimmäistä johtajaa. Kun Lassalle, "varustettuna vuosisatansa tietomäärällä", loistavine kykyineen, rohkeine aloitteineen, heittäytyi Saksan työväenliikkeeseen, niin ei hänellä suinkaan ollut viimeisellä sijalla oma persoonansa. Roomalaisena triumfatorina tahtoi hän kulkea voitosta voittoon, eikä hän halveksinut hallitsijankaan eleitä. Lassalle ei kammonnut mitään ponnistuksia, ei mitään vaaroja, mutta hän tahtoi välittömän voiton kunniaa työstään ja kun työväenliike alussaan edistyi hyvin hitaasti valtasi hänet mielipaha ja epäily. Hiukan ennen kuolemaansa (elokuu 31 p:nä 1864) kirjotti hän: "Kehitys tulee olemaan, pelkään minä hidasta, hyvin hidasta, eikä minun tulista sieluani innostuta nämä lapsen taudit ja pitkäaikasen kehityksen pikku tapaukset." Bebelin koko olemuksena on puhtain kunniallisuus ja epäitsekkyys. Ei

hän mitään vihaa niinkuin juhlallista asentoa, jonka takana ei ole mitään, mikään ei hänestä ole kauvempana kuin persoonallisen diktaattuurin tavottelu. Hän on kokonaan sulautunut puolueeseen ja siitä on hän ammentanut sen voiman, joka ottaa tyynesti vastaan ajottaisen tappion ja valmistautuu tuleviin yhä suurempiin voittoihin. Hän sanoo kerran ("Naisen" lopussa): "Taistelkaamme ja pyrkikäämme siis yhä eteenpäin, välittämättä siitä, missä ja milloin pysytetään uuden, paremman yhteiskunnan rajapaalut. Jos kaadumme tämän suuren, ihmiskunnan vapauttavan taistelun aikana, niin astuvat meidän takanamme kulkevat meidän sijaamme. Me kaadumme tietoisina siitä, että olemme täyttäneet velvollisuutemme ihmisinä ja vakaumuksessa, että kerran saavutetaan taistelujemme päämäärä, koettakoot ihmiskunnan edistyksele vihamieliset vallat puolustautua miten parhaiten taitavat".



Katsaus Alex Coleman'in elämään

Säkemien lukijoille on jo kyllä tunnettua, että tämän kuukausijulkaisun toimittajan Alex Coleman'in elämänpäivät päättyivät viime elokuun 2 p:nä, vasta 34 vuoden vanhana.

Vainajan ulkonaiset elämänpirteet eivät ole monivaiheiset. On syntynyt Pietarissa, Venäjällä, köyhistä työläisvanhemmista; nähnyt lapsuudessa monta purevaa puutteenpäivää, käynyt suomalaisista koulua Pietarissa; harjoitellut räättälin ammatin; mennyt avioliittoon Pietarissa Anna Sallisen

kanssa ja muuttanut Amirikkaan heti avioliittoon mentyään, noin 14 vuotta sitten.

Hän asui New Yorkissa siihen asti kuin tuli valituksi Raivaajan toimittukseen noin neljä vuotta sitten, harjoittaen räättälin ammattia, ollen hetkenaikaa työnjohtajanaikin eräässä New Yorkin räättäliikkeessä. Hän oli jäsen räättälien unionissa ja liittyi myös Imatrayhdistykseen, mutta vasta kun Imatrasta muodostui suomalainen sosialistijärjestö, tuli hänestä ahkera työskentelijä New Yorkin

osastoon, ollen yhtenä uskollisena ja väsymättömänä suunnittelijana niiden newyorkilaisten toverien joukossa, jotka Raivaajan ilmestymisen ensivuotena panivat liikkeelle kaiken tarmonsaa lehden ylläpitämisen eteen, ja yhtiö- ja piirikoukuksissa vaikuttivat voimaperäisesti järjestömmen itäisen osan selvillä vesillä pitämiseksi. Heidän utteruuttaan saa Raivaaja kiittää säilymisestään olemassaolonsa vaikeimpina päivinä, samoin kuin siitäkin, ettei järjestön itä-

sen osan eräissä vaiheissaan tarvinnut kahlata sisäisen epäjärjestyksen umpitietä. Alex Colemanin vai kutus näissäkin vaiheissa kannattaa merkittävä tilille.

Muutettiin Fitchburgiin, sikäli kuin aikaa oli ottaa osaa osastotoimintaan, annettiin hänelle osaston

edustus vieraskielisissä piireissä. Hän olikin edustajana useissa valtiokongresseissa ja yhtenä Massan valtion edustajana vuoden 1912 kansallisessa puoluekokouksessa Indianapolisissa. Hän oli myöskin jäsen Massan valtion valtiokomiteassa ja valtiojärjestön virallisen lehden The Leaderin johtokunnassa.

Viimeisen puolentoista vuoden ajan oli tämän kuukausijulkaisun toimittaminen Colemanin huolena.

Ottaen osaa samassa Raivaajan toimittamiseen, oli Säkenien toimittaminen enemmän sivutoimena kuin vakituisena, mutta tunnollisen arvostelijan täytyy myöntää, että Säkenien sisältö, joskin osaltaan raskas, oli arvokas.

Vieraaseen vaikutti Alex Colemanin luonne, jonka ulkonaisena merkinä oli vähäpuheisuus ja jäykkyys, ikäänkuin hän olisi läpitunkematon persoonallisuus, eikä seuramieheksi muita edellytyksiä

omaava kuin heittämään kylmää vettä hilpeyden niskaan. Tämä käsitys ei kuitenkaan ole oikea. Coleman oli pohjaltaan hilpeä, joka kyllä saattoi voittaa naurajain puolelleen — tosin ainoastaan ne naurajat, jotka eivät naura sisällyksettömille ja kuluneille kompasanoille, mutta reipaille ja o-



ALEX COLEMAN.

maperäisille sukkelasti lausutuille arvosteluille ja huomioille.

Käytännöllinen johdonmukaisuus johti hänen toimintaansa sanomalehtimiehenä. Hän rakasti ainoastaan tosiasioita ja kritikoiti niitä, jotka innostuksen voimalla valtaavat ihmisten sydämiä. Sydämet ovat pettäviä, mutta se mitä saadaan mahtumaan päähän, on pysyväistä, arveli hän. Tämä oli hänen persoonallisuutensa vahvin puoli, mutta samalla heikkouskin.

Se johti ankaraan itsearvosteluun. Voin mainita, että Coleman kirjoitti vapaaehtoisesti paperikoriin san gen paljo, vaikka paperikorituomi on saaneet kirjoitukset olivat montakin kertaa kaikissa suhteissa monin verroin yläpuolella useitten niiden kirjoittajain tuotteita, jotka pahiten meluavat lehtitoimittajien kevytmielistä tapaa vastaan heidän vaivannäkönsä käsittelyssä.

Itsensä kuuluttamista ja itseensä kohdistuvan huomion herättämistä ei Coleman suosinut. Päinvastoin kirjoitti tavallisemmin käyttämättä nimeään tai edes nimimerkkiä. Toisinaan kuitenkin varusti kirjoituksensa nimimerkeillä: "x" tai "Ressu". Niinpä siis ainoastaan lähemmät työtoverit tulivat lähemmin tuntemaan hänen taitonsa ja kykynsä sanomalehtikirjoitusten laatijana ja sanomalehden toimittajana, jona hän meikäläisten sanomalehtimiesten joukossa oli ehdottomasti ensiluokkaan kuuluva.

Yhdysvaltain, sen valtioitten ja kuntien monimutkaiseen hallitusjärjestelmään oli Coleman hyvin perehtynyt. Hänen kirjoittamansa on laaja ja ansiokas maan hallintojärjestelmää selostava kirjoitus "Tietokäsikirjassa I". Näiden asiain tarkkana tuntijana oli hänellä paljo enemmän edellytyksiä toimitustyöhön kuin monella muulla Amerikan suomalaisella sanomalehtimiehellä.

Niissä väittelyissä, joita periaate-eroavaisuuksien esille puhjettua Amerikan Suom. Sos. liikkeessä on niin runsaasti käyty, oli Colemanin kynä suurena apuna.

Yleinen käsitys lienee, että allekirjoittanut suoritti Raivaajan taholta sen väittelyn, joka tunnetaan sabotageriidan nimellä, mutta parhaana asiantuntijana tiedän todistaa että merkittävä osa siinäkin väittelyssä oli Colemanilla, erityi-

semmin juuri siinä osassa, jossa persoonakohtaisuuksiin menoa ei tapahtunut, josta järjestön viimeinen edustajakokous mainitsi Raivaajankin suhteen, vaikka muutoin lausui tyytyväisyytensä. Tässä väittelyssä, niinkuin muissakin, tehtoi Coleman kumota väärän käsityksen, pitämättömän todistuksen ja erheellisen johtopäätelmän mahdollisemman asiallisilla vastaväitöksillä ja todistuksilla.

Muistan, useita vuosia sitten, jolloin vielä olin erittäin myötätuotonen i. w. w.-läiselle agitatsioonille — asetinpä sen Amerikan taloudellisista järjestöistä ensitilalle, sain juuri Alex Colemannilta aiheen käyttämään perusteellisempaa kritiikkiä, erottelemaan industrialistisen unionismin nimellä kulkevasta käsitesunnasta todellisiin olosuhteisiin soveltuvat oleelliset osat ja epäoleelliset kasvannaiset toisistaan.

Tämä tapahtui noin vuotta ennen Hancockin edustajakokousta, ja todistaa vaan sitä, että Coleman jo silloin kuin i. w. w.-läisyyteen tai sen suosimaan industrialistiseen unionismiin ei sisällytetty ehdottomasti sosialismin periaatteille vierasta puolianarkistista syndikalismia, saattoi hän sen siitä erottaa. Hänen käsityksensä hyödyllisestä ja tarpeen pakottamasta industrialistisesta unionismista lausutaan julki eräässä Hancockin edustajakokouksen päätöksessä, jonka hän kokoukselle osottamassaan pitkässä alustuksessa J. Juntusen nimellä, esitti. Kokous hyväksyi päätösesityksen, josta otan tähän ensimmäisen kohdan:

"Sosialistipuolue (eli Amerikan suom. järjestö) velvoittaa ammattijärjestöissä toimivia jäseniänsä vaikuttamaan voitavansa samaan ammatti- ja samaan teollisuusalaan kuuluvien itsenäisten kuin myöskin eri liittoihin kuuluvien järjes-



töjen ja liittojen yhteenliittymiseksi ja solidaarisemman yhteistoiminnan aikaansaamiseksi taloudellisen toiminnan alalla, katso-matta kunkin järjestön valtiollista ajatuskantaa”.

Tätä edistyneemmälle kannalle ei sosialistipuolueessa ole voitu päästä kuluneitten vuosien varrel-lakaan, vaikka sama kysymys on ollut jatkuvan kiirastulen alainen.

Colemanin käsitys Amerikan työväenliikkeen nykyisestä vai-heesta oli se, että merkittävämpi ratkaisu voi tapahtua ainoastaan vanhojen ammattijärjestöjen si-sällä tapahtuvassa kehityksessä ja vasta sen kehityksen läpikäytyä Yhdysvaltain sosialistipuoluekin tulee voimakkaaksi mahdolliseksi työ-

läisluokan edustuksessa yhteiskun-ta- ja valtioelämässä. Hän ei toi-vonut muuta kuin vahingollista häiriötä niiden vallankumoukselli-siksi itseään nimittävien touhua-misesta, jotka pyrkivät hävittä-mään vanhat työväenjärjestöt ja luomaan tilalle jotain uutta, joka ei ole edes senkään arvoista kuin vanhat ammattiyhdistykset suuri-ne puutteellisuuksineen.

Valitettavasti ei Coleman tullut näkemään hartaasti toivomaansa aikaa, jolloin Amerikan taloudelli-set järjestöt ja sosialistipuolue toi-siansa täydellisesti ymmärtäen ja toisiansa tiiviisti tukemalla katko-vat mahtavilla voimillaan työläis-luokan orjuuden kahleita. Ne jot-ka elävät, sen näkevät.

F. J. S—ä.



Kaunista -- katkeraa -- mahtavaa

Kaunista, niin kaunista on suuri sopusuhtainen kokonaisuus. Sen löydät vain luonnosta. Joskus mie-likuvituksistasikin. Kaunista on-kin mielikuvitusten pikajuoksu. Kaunista on sinusta vapaa ja suu-remmoinen — — —

Kevään kansa, nuoriso nouse-vainen. Siihen toivosi kohdistat. Loitsit esille kaikki onnettaret kul-tasiivin sen askeleita ohjaamaan.

Niinhän sä toivot.

Miehuudessa sinä näet niin pal-jon tarmoa, kuntoa. Niin paljon löydät siitä suurta ja varmaa.

Niinhän sä uskot.

Vanhuudelle sinä kaiken tyyney-den ja levon suot.

Niinhän sä tahdot.

Kuinka kaunis on maailmasi!

*

Katkeraa on luopua unelmistaan

ja herätä kylmään todellisuuteen.

Sinun kevään kansasi:

Lapsityö opiskelun asemesta, polttaa myrkkyyneen siltä hyveet, johtaa rikoksiin.

Missä on toivosi?

Mistä etsit miehuuden tarmon tulta, kuntoa ja varmuutta — siel-tä löydät vaan uupumusta petty-myksissä, kohtalon kirouksia ja välinpitämättömyyttä.

Missä on uskosi?

Sinä kunnioitat vanhuutta. Mitä tunnet nähdessäsi vanhukset kaik-kein poljetuimpina, unohdettuina.

Missä on tahtosi?

Kuinka katkera on todellisuus!

*

Mahtavaa, niin mahtavaa on joukkojen yhteistyö. Tunetko voi-maa valtavaa, mikä ei unelmiin tyydy, ei ilmalinnojen rakentami-